

TEATRE NACIONAL
DE CATALUNYA

Llegir el teatre

TERRA DE NINGÚ
de Harold Pinter

**ROBERTO ANDO, *Un retrat polític de Pinter*,
transcripcions dels diàlegs del documental de
Roberto Ando *Ritratto di Harold Pinter* (1998), a
partir de la taula rodona de directors moderada
per Brigitte Gauthier el 24 de març de 2007 a
l'ENSLSH.**

(Traducció: TNC)

MICHAEL BILLINGTON: Quan penses en Harold Pinter, et venen al cap paraules com: poder, dominació, territori, habitacions, misteri, enigmes. L'essència de les obres de Pinter és el poder i la idea de territori, ja que els personatges s'impliquen en conflictes de dominació, busquen qui controla a qui en un espai confinat. Londres és un factor determinant en el seu univers. Pinter és una mena de poeta londinenc, com Dickens. Dickens se servia de la geografia de la ciutat de Londres i l'integrava en les seves novel·les i Pinter fa el mateix a les seves obres. Se'n podrien citar molts exemples. Mick, un dels personatges de *L'encarregat*, fa un llarg discurs sobre la complexitat de la vida londinenca. També podem trobar un conegut

homenatge londinenc a *Terra de ningú* quan es fa referència a Bolsover Street. D'alguna manera, el passatge diu que un cop has entrat a Bolsover Street, és impossible de sortir-ne. Evidentment que se'n pot sortir, tot i que és cert que aquest carrer està perdut enmig d'un encreuament de sentits únics. Pinter se'n serveix per crear una sensació de claustrofòbia i de tancament.

HAROLD PINTER: Sento una gran nostàlgia pel Londres de la meva infància, del Londres de la guerra i de la postguerra. Vaig créixer en una ciutat devastada per les bombes. Encara puc sentir el soroll de les bombes i dels avions. Després de la guerra, Londres estava cobert per les runes, els edificis de totxanes s'ensorraven sota les bombes i es convertien en presa de les males herbes. Londres es va convertir en una mena de solar, però malgrat tot, en el cor de tot allò, hi havia molta vida. I és aquest Londres de la postguerra el que associo a la sexualitat. És on vaig créixer. Jo era un noi jove i les noies formaven part de la meva vida. Vaig descobrir-hi el desig. Va ser l'etapa del desig enmig de les runes. La vida i la mort entrelaçades. La guerra era una experiència molt sexual. No em refereixo a les bombes. Les bombes no tenien res de sexual. Però

les apagades de llum, sí. Al vespre, tot Londres se submergia en l'obscuritat amb llums difuminades. Trobar-se amb noies en aquella foscor formava part de les nostres vides, i alhora calia protegir-se de les bombes, tornar-se a amagar els refugis. Quan tenia uns catorze anys, ens assèiem sota allò que anomenàvem un refugi Morrison, que era una gran taula reforçada. Ens amagàvem sota la taula durant les incursions aèries i un dia em vaig trobar sota la taula amb la veïna. Recordaré aquella tarda fins que em mori. M'hi hauria quedat. La meva estada a Cornualles va ser una experiència estranya. Em sentia molt lligat als meus pares, tenia una relació intensa amb ells i, de sobte, em vaig trobar que amb nou anys vaig passar tot un any a Cornualles amb vint-i-sis joves en un castell a la vora del mar. No havia vist mai el mar. No sabia com era ni quins sons feia. I tampoc havia vist gaires flors. Hi havia flors enormes per tot arreu, i mai abans havia vist res de semblant. Però trobava molt a faltar els meus pares. Era també molt estrany, perquè sabíem que la guerra continuava. Era el primer any de la guerra, i durant els sis primers mesos no va passar res, però de seguida vam veure passar els avions de combat i els bombarders alemanys, tot i que era a Londres on hi havia la guerra de

debò. A un dels meus companys de Cornualles li van comunicar que els seus pares i la seva germana petita havien mort en una explosió. No teníem gaire idea de com interpretar aquella informació. El noi no sabia com prendre's allò que li anunciaven, perquè de fet els seus pares ja no eren al seu costat i ell gairebé havia oblidat com eren. Però saber que eren morts i la idea mateixa de la mort eren coses molt difícils d'entendre.